

nogle Sætninger, som jeg syntes lød ganske udmærket, og jeg vil sige, at hvis vi var komme saa vidt, at vi her i Landet havde Retten til Arbejde anerkendt, og hvis Samfundet var indrettet saaledes, at de, der arbejder, fik Udbyttet af deres Arbejde, kunde der maaske være Tale om at komme ind paa en Drøftelse af et Forslag som det, der i Øjeblikket foreligger til Behandling. Men saaledes som Forholdene nu er, kan der ikke være Tale om at gennemføre dette Forslag, og det vil neppe undre nogen, hverken den ærede Forslagsstiller eller nogen anden i denne Sal, naar jeg paa min Gruppens Vegne udtaler, at vi ikke vil have noget som helst med dette Forslag at gøre. Det eneste, vi vil være med til overfor denne Sag, er at give den en passende Begravelse i et Udvalg.

Ellinger: Det forekommer mig, at det maa paaskønnes, at det ærede Medlem ved at forelægge dette Lovforslag har tilkendegivet sin Interesse for denne Sag; forhaabentlig er Interessen for denne Sags Løsning ogsaa levende hos en større Del af Tingets Medlemmer, saaledes at man i en ikke alt for fjern Fremtid kan finde en Løsning af Spørgsmaalet. Det er jo for øvrigt ikke i Aar alene, at det ærede Medlem har forelagt sit Lovforslag; det blev ogsaa forelagt i Fjor, men kom ikke til Behandling den Gang, saa der kan ikke være Tvivl om, at det ærede Medlem nærer levende Interesse for Sagen, selv om han ikke har haft Held til at stille et Forslag, der vil kunne vinde Tilslutning, og som vil kunne blive gennemført. Forelæggelsen i Fjor og i Aar gaar jeg ud fra er et Vidnesbyrd om en Utaalmodighed hos det ærede Medlem, og denne Utaalmodighed maa jeg sige, at jeg for mit Vedkommende deler. I Samlingen 1900—1901 tillod jeg mig at forelægge et Lovforslag denne Sag vedrørende, som kom til Behandling her i Tinget. Hvis det ikke er ubeskedent, vil jeg tillade mig at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa dette Forslag, som findes trykt i Tillæg A. for 1900—1901, Spalte 2871, ledsaget af udførlige Bemærkninger til Belysning af hele den økonomiske Side af Sagen. Jeg antager, at Forelæggelsen af dette Lovforslag i 1900—1901 bevirkede, at Tinget det følgende Aar besluttede at nedsætte en Kommission til Spørgsmaalets Løsning, en Kommission, som imidlertid foruden denne Opgave tillige fik en anden, nemlig at overveje Spørgsmaalet om Arbejdsløshedsforsikring. Det er vistnok den længst siddende Kommission, vi nogen Sinde har

haft her i Landet. Den fik disse to vanskelige og omfattende Opgaver, men kun disse to, og Utaalmodigheden over, at der ikke i lang Tid fremkom noget vedrørende Arbejdsløshedsforsikringen, har man tidligere her i Tinget givet Udtryk ved — ligesom nu det ærede Medlem fra Randers — at indbringe private Lovforslag, som imidlertid ikke blevet gennemført. Langt om længe kom da Kommissionens Forslag, som saa blev hurtigt gennemført — i Landstinget, saavidt jeg husker, endogsaa uden Udvalgsbehandling, skønt Lovforslaget meget sent paa Samlingen blev oversendt til dette Ting. Hvorfor denne Kommission arbejder saa utrolig langsomt, skal jeg ikke kunne sige. Hvis jeg ikke tager fejl, er det den nuværende Minister for offentlige Arbejder, som en Gang har sagt, at Kommissionen bestod af 4 sagkyndige og 15 Rigsdagsmænd. Om det er denne mærkelige Sammensætning, som bevirker, at der arbejdes saa langsomt ved jeg som sagt ikke, i saa Tilfælde havde det været heldigere, om den havde bestaaet af 15 sagkyndige og 4 Rigsdagsmænd, saa var Arbejdet maaske gaaet hurtigere. Men ikke alene Kommissionens Sammensætning forbavser, ogsaa dens Arbejdsmetode lider jo unægtelig af en Langsomhed, som jeg tror er ukendt, hvor stort Kendskab man end kan have til Kommissionens langsomme Arbejdsmetode. Der er tillige det mærkelige derved, at Kommissionens Medlemmer for vistnok tre Aar siden begyndte at drøfte denne Sag paa offentlige Møder, uden Tvivl ud fra det Kendskab, de havde til Arbejdets Gang, og altsaa antydende den Retning, i hvilken Kommissionens Arbejde gik. Jeg har selv en Gang været inviteret til et offentligt Møde i Køge og deltaget i en Debat om dette Spørgsmaal, en Debat, som blev indledet af et Medlem af Kommissionen. Naar man drøfter denne Sag offentligt, maa man dog være enig om, hvad der vilde blive Resultatet af Kommissionens Arbejde. Skønt der som sagt siden er hengaaet tre Aar, sidder Kommissionen endnu, ja den højterede Minister siger, den sidder og drøfter og overvejer. Jeg kan dog ikke begribe, at den kan blive ved at sidde og drøfte og overveje denne Sag, som den kunde udtale sig offentligt om for tre Aar siden.

Jeg finder altsaa, at Utaalmodigheden overfor Kommissionens Arbejde er vel begrundet. Men vi maa ikke glemme, at den Opgave, som blev stillet Kommissionen, var at udarbejde en Forsikringslov. Ministeren anførte for et Par Ord af en Indstilling fra et Folketingsudvalg, nedsat